

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Marco Monacho. 173.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

1. Cor. 10. impudentiam tuam vehementer admirari subiit, qui, cum dæmonum mensis ad saturitatem vsque communices, Dominicæ quoque mensæ particeps fieri minimè timeas. Vide igitur, ne quis te laqueus corripiat, vt Iudam, ob temeritatem suam in desperationem prolapsam, simulque & prodicionem perpetrantem, & factosanciam communionem postulantem.

Ioan. 13.
Act. 1.

Nili filijs. 171.

Quid naturam abiuratis, aut vocationem ignoratis? Nam illa ex vno eodémque ventre vos protulit: hæc autem per vnam & eandem spem vos regenerauit. Quamobrem aut prior natiuitas vos pudore quodam commoueat: aut posterior metu afficiat: atque ad concordiam siue naturæ, siue vocationis fœdus sancite.

Archontio. 172.

Luc. 16. Chaos ingens inter se ac diuitem in peninis & cruciatu hærentem firmatum esse Abraham respondit, Iustorum videlicet ac peccatorum discrimen his verbis indicans. Nam ipse hospitem ac pauperum amans & studiosus erat, eòsque, qui longo à se locorum interuallo diffiti erant, excipiebat. Ille autem vlceribus confectum hominem pro foribus suis iacentem auersabat. Quemadmodum igitur contrariæ voluntates animique instituta sunt: ita etiam in disuncta loca migrant. Illi enim quietem & oblectamentum, hi cruciatum acceperunt.

Marco Monacho. 173.

Psalm. 1. Eos, qui animi firmitate carent, tuique fimiles sunt, ò inconstans, puluerem, qui à facie terræ proiicitur, appellauit Propheeta. Nam si cum à beato viro Ammone confitus, pièque rigatus, ac firmiter constabilitus esses, fructumque etiam, vt putabamus, tulisses, nunc tamen, non eruditionis cõparandæ causa, sed exquisitiõrum epularum studio atque cupiditate multas

ζεις εἰς κόρον κοινοῶν, καὶ τραπέζης κυεῖς μετέχῃ οὐ φοβῆ. ἀρα οὐδὲ μήτις σε βρόχος καταλάβῃ ὡς τὸν Ιούδα, ὅτι τῇ ἀσεβείᾳ ἐαυτῷ ἀπογόνῃ, καὶ τὴν προδοσίαν ἐπεργασῆ, καὶ τὴν κοινοῦσαν ἀπαγοῦσα.

Τοῖς υἱοῖς Νείλου. ραα.

Τί ἀρνῶθε τὴν φύσιν, ἢ ἀγνοεῖτε τὴν κλήσιν; ἢ μὴ γὰρ ἐκ μιᾶς ἐμᾶς ἀσεβήσατε γενέσθε; ἢ δὲ ἀπὸ μιᾶς ἀναγέννησεν ἐλπίδος, ἢ τὴν ἀσέβειαν τοῖνυ ἀδέσθητε γέννησιν, ἢ τὴν δευτέραν φοβήθητε ἀναγέννησιν, καὶ ἀπεισαθε ἀπὸ ἐμόνοια, εἴτε τῆς φύσεως, εἴτε τῆς κλήσεως.

Ἀρχοντίω. ραβ.

Χάσμα μέγα ἐστὶν καὶ μετὰ τὸ εἶναι καὶ τὸ πλούσιον πτωχὸν καὶ οὐκ ἀπὸ τοῦ πλούτου ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ ἀσεβήσαι. ὁ μὴ γὰρ φιλόσοφος ἦν καὶ φιλόπικρος, τοὺς μακρὰν ἀπὸ κειμῶν δαχμῶν. ὁ δὲ ἀπὸ τῆς θύρας ἠλακωδῶν, ἀπληθεῖς ἐκτεπέμνῃ. ὡς τὸ οὐδὲν εἶναι καὶ ἀσεβήσαι, οὕτως ἀμυγῆς ἢ μεταστάσις. τῆς μὲν, τὴν ἀσέβειαν τῆς δὲ, τὴν κάλασιν δεξιαμῶν.

Μάρκῳ μοναχῷ. ρογ

Τοὺς ἀσηκίτους καὶ σοὶ ἀσεβοῦντες ἀβέβαιε, χροῦ ἐκεκλήμην ἀπὸ ἀσεβείας τῆς γῆς ὁ ἀσεβήτης ἐπάλεσεν. εἰ γὰρ φυτευθεὶς παρὰ τὸ μακαρίου Ἀμμωνος, καὶ ποταμῶν θεοφιλῶν, καὶ ἀσφαλῶς ἐδρασεῖς, καὶ καρπὸν ἐπινοήσῃς, ὡς ὠμέβα, πολλοὺς οἴκους ἀενοσῆς ἐχέειν παρὰ δούσεως, ἀλλὰ ἀκροτέρας σιτήσεως, τίς

σε

σε χαί' ἀξίαν δ' ὄφρα το, καὶ σαυτὸν ἀπολλύει, καὶ πολλοὺς ἀχρειοῦνται, οἷς ἡ νεότης τιμὴ εὐκολία εἰσποιεῖται συμφέρουσαν.

Κυρηνίῳ ἡγεμόνι. ροδ.

Χάρτιν ὑμῖν οἱ πολῖται πεπομφασί, ὡς παρὰ τῆς ἐκκλησίας ὡς ἔφησαν, ὡς ἐπιβίης τῆς πόλεως. ὅς καὶ ἀπολογίας πάντας γυνοί, καὶ τῆς ἐκκλησίας φυγῆς. ὅσῳ ἔμονον ἀπηνείας ἔβην, ἀλλὰ καὶ ἀσεβείας ἔχει ἡ πόλις. εἰ γὰρ ἀπολογίας οὐ μεταδιδούς, εἰδὲ φυγῆς ὡς τὸν ἐν διδοῦς, καὶ συγκοφάντας ἐξομώσας, καὶ ἀδικίας ἐπιλήθυσας. πῶς οὖν φαρμάσῃς τὸ δ' ἴχθον, πῶς σώσῃς τὸν ἀδικούμενον, ὅς ἵνα μὴ ἔργον διωκτῆ γένηται, ἀπορῶν δικαστῶν τῶ ἀμύμοντος, ὡς τὸν ἀχρεῖων ἔδραμε σῆκον. ἡ δὲ σὺν ἡμῖν ἔβη, τῆς τοῦ δικαστηρίου παράσεως ἡ ἀποφασίς. ἡ ἀποβήτι τιμὴ ἀπηνείαν, καὶ ἔξεις τὸ πρῶτον εὐμαρέστατον.

Τῷ αὐτῷ. ροε.

Καὶ τὰ μέτρα ἐαυτῶν ὀπιτάμεθα, καὶ ἐλέσχειν τοὺς πονηροὺς ὡς ἐβλήμεθα. εἰ δὲ τιμὴ φράσιν φεύγει ὡς παράπαις, πᾶσαι τιμὴ πρᾶξις, καὶ οὐκ ἔσται ἡ φράσις. ὁ γὰρ πᾶσι ποιεῖν οὐκ ἀγνώσκειται, τοῦτο μὴ ἀλύπτω χαλκῶ μόνος. εἰδὲ καὶ μόνῃ ἡ κλησίς ὑβρεῶς ἔβην ἔξεις, τᾶύτης ἡ παράξις πῶς οὐκ ἂν γνήσεται ὑβρεῖς.

Πηλυσιώταις. ροστ.

Οὐχαλὸς κυρηνίος, ἀθίς κατακοσμήσει τὸ πρῶτον. ἔγερ' ἂν φάινῃ κριτήριον. εἰ μὴ δόκιμου καὶ ἀκίβδηλου νομίσματος μόνου ὁ ὡς κλημάτων κομίζεται. παράξτε τοῖνυ βελτίονα, αὐτῷ μὲν πόρους μὴ φέροντες, ἐαυτοῖς δὲ βρόχους μὴ πλάκωντες.

domos lustras, ecquis te fatis dignè deplorare queat, qui & exitium tibi ipsi infers, & multos inutiles reddis, nimirum, eos quibus iuuenilis ætas noxiam leuitatem ascilcit.

Cyrenio duci. 174.

Chartam nobis ciues miserunt, pro ecclesiæ foribus fixam, vt inquiebant, antequàm urbem ingredereris, quæ & omnes purgandi sui potestatem adimit, & perfugium in ecclesiam claudit. Quod quidem non solum crudelitatis, sed etiam impietatis suspicionem habet. Nam si nec causæ dicendæ potestatem facis, nec fugam in ecclesiam permittis, nimirum hac ratione, & calumniatores exacuisti, & iniuriarum numerum auxisti. Quonam igitur pacto ius & æquum deprehendes? Quonam pacto ei, cui iniuria infertur, conseruabis? qui, ne à potente aduersario conficiatur & opprimatur, quòd iudicem non habeat, qui suas iniurias vlciscatur, ad inexpugnabile templum confugit? Prætextus porò est, venditionis iudicij sententia. Crudelitatem subi: & perfacilem mercatum habebis.

Eidem. 175.

Et modulum nostrum exploratum habemus, & eo loco positi sumus, vt coarguendos improbos habeamus. Quòd si eorum, quæ facis, commemorationem fugis, actioni finem impone, & commemorationi locus non erit. Nam quòd quis facere non erubescit, non est cur mœrore consterneretur, cum id appellatur. Quòd si sola quoque appellatio contumeliæ habitus est, an nõ eius actio cõtumelia existeret?

Pelusiotis. 176.

Præclarus ille Cyrenius mercatum rursum exornat. Non enim tribunal dixerim, nisi probæ duntaxat minimæque adulterinæ pecuniæ, quam pro furtis accipit. Re-ctius itaque feceritis, si ipsi quidem prouentus minimè feratis, vobis ipsis autem